

*Реч на конференцији српског сабора Заветници 5. 5. 2015. у Дому синдиката у Београду | Миладин Шеварлић

Даме и господо, другарице и другови, браћо и сестре!

Српски народ већ више од две ипо деценије проживљава тешку историјску драму, притешњен и споља и изнутра.

Споља од стране *новог светског поретка*, са НАТО пактом као незаобилазним насилним аргументом; *новог светског поретка*, чији је неприкривени циљ покоравање остатка света, разбијање интегритета држава, идентитета народа, њихове духовности, колективног памћења и било које врсте самосвојствености.

Средства за остваривање оваквог империјалног пројекта су - да се подсетимо - војна сила, освајање, геноцид, економско исцрпљивање, експлоатација ресурса и јевтине радне снаге, злоупотреба средстава информисања и јавног комуницирања, у циљу испирања мозга и клонирања човечанства. На српском примеру то се јасно види и, рекло би се, доста ефикасно спроводи.

Изнутра, српски народ је нападнут од стране пете колоне, од стране клонираних, грабежљивих мондијалиста, који страствено негирају све оно што носи предзнак *национално*

или

традиционално

, дакле све оно без чега се не може замислити ни голи опстанак, а камоли култура људских заједница. Сваки помен појмова

национално

и

традиционално

, изговараних некада јасно и гласно, са осећањем поноса и части, третира се данас као *говор мржње*

, сваком помену појма

национално

мондијалистички гласноговорници придају потенцијално злочиначки смисао.

Даме и господо, другарице и другови, браћо и сестре!

Национална традиција је друго име за појам континуитета, без којег нема ни конзистентности једне нације, дакле ни њеног опстанка.

Ако свака нова власт, која заседне у седло моћи, даје другачији смисао прошлим историјским догађајима, ако се труди да под притиском окупатора и домаћих издајника - модификује памћење и свест народа, у таквим околностима развија се метастаза деструкције у ткиву националног бића, националне свести, духа и морала нације, до осипања свих вредности које почивају на вековној традицији.

Али оне који традицију чувају уз помоћ тврдог, сенилног конзервативизма и окамењених фолклороидних представа - а таквих није мало међу нама, Србима - треба подсећати увек и увек изнова да чувати и поштовати традицију не значи слепо робовање светоназорним, политичким, духовним, културним стереотипима - јер тако добијамо леш

што га вучемо за собом, затварајући путеве креативног развоја и ефикасног опстанка у овоме свету промена. Ваља извучити фундаменталне нити из дубина прошлости, надграђивати их, чувајући њихову суштину, а њихову форму пажљиво моделовати, како би и сама суштина могла да опстане као живи, активни садржај, да претраје у оквирима новог цивилизацијског кода и новог друштвеног контекста. Јер, дошао је последњи тренутак, када се морамо подсетити да без прошлости неће бити ни будућности, да без "реанимиране" традиције нећемо моћи даље, да је у противном следећи корак - корак у празно!

Ако имате времена и разлога да погледате телевизијски *Дневник* ("јер, ви имате право да знате све") - видећете, често, пре почетка те хронике наших политичких и економских успеха, вођених шаргарепом Европске уније, која нас води у "врли нови свет", видећете, дакле, и чућете вапај Призренске епархије, где леже урушени дух и традиција ваша и вашег народа, вапај за помоћ гладнима, помоћ коју можете, из фотеле, уз чашу пива, да пошаљете телефонском поруком, што ће вас коштати педесет динара. Повољна цена за чисту савест пред узнемирујућом појавом крхотина националног духа и националне традиције.

А у истом том *Дневнику* могли сте, не тако давно, видети и извештај о пљувању националне заставе на сцени једног београдског позоришта - што представља, зар не, врхунац демократске и уметничке слободе. Пробајте само да кинете на "шаховницу" у Загребу.

Зар је у пониженој, опљачканој, упљуваној Србији, изложеној још и срамотној аутодеструкцији и дебилитету политичких манекена, цинизму и безобзирности шпекуланата и насилника - зар је у тој и таквој Србији највеће зло патриотски став, национално саосећање и одбрана српске традиције и српске културе, коју обешчашћују квазидемократски шарлатани, што убирају прљаву славу и новац, пљујући по темељним вредностима и симболима традиције и идентитета једног народа?

Без ослонца на властиту традицију, на осећање континуитета властите културе, етике и самобитности - српско друштво се суновраћује у политичко, економско, морално и културно незнање!

Београд је пренапучен од врха до дна, а села пуста и фабрике закатанчене. Из Италије се увозе чак и чачкалице, из Аргентине трула говедина, из Вијетнама речна риба - поред свих наших Сава и Морава - а из Кине бели лук!

Опустела, непродуктивна, осиромашена земља, без суверенитета и сувисле перспективе, без љубави, вере и наде, са бестијалним насиљем у породици и на улици, са педерским парадама у престоници, са застрашујућим нивоом суштинске неписмености и некултуре, са "белом кугом", која се незауостављиво шири - то је слика данашње Србије!

Људи који озбиљно мисле, осећају и стварају маргинализовани су и сабијени у мишје рупе своје приватности, где се, бар склањају пред поплавом тешког примитивизма, вулгарности скоројевића, пред насиљем цинизма и демагогије оних који контролишу

власт и новац.

Од "сече кнезова", 1804. године, српски народ није био ближе историјском понору.

Оно Србије, што је остало, распарчава се и даље, оно што је вредело опљачкано је, најбољи млади људи су отишли у бели свет, главом без обзира; средњи сталеж уништен, једни једу из златних тањира, а други из контејнера; земља је сведена на протекторат империје, што се, газећи планету, бори за "демократију" и "људска права", оне империје која је пре петнаест година послала овамо "Милосрдног анђела" са уранијумским даровима.

Опљачкана Србија се преселила у главни град, чијим рекама плута ђубре, криминалци се возе скупоценим џиповима, а политичари и владике скупоценим лимузинама; у главни град, чије су елитне улице украшене појавама живописних просјака, били они ратни инвалиди (читај "Све ће то народ позлатити", Лазе К. Лазаревића), изгладнеле старице, штрокави Циганчићи, пардон - Ромчићи или мајке са бебом у наручју.

А све то, укључујући параде поносних педера, уз лавез корифеја невладиних организација, одвија се под благопријатним покровитељством Европске уније и америчке империје, које се, уз помоћ домаћих издајника цинично поигравају нашом судбином

Зашто све ове ноторне ствари говорим данас и овде? Зато што држим да се морамо стално подсећати на то у каквим историјским и друштвеним околностима живимо, зато - даме и господо, другарице и другови, браћо и сестре - што, ипак, гајим наду да у српском народу има још увек освешћених људи, који ће, здружени, представљати оазу здраве свести и критичке мисли, и који ће, верујем, чувати и сачувати искру српског духа, српске традиције и српске културе.

И као што се на крају Шекспирових трагедија обично оставља трачак наде за неку другачију, лепшу будућност - сматрајмо и овом приликом пристојним да искажемо ту наду; наду да ће српски народ смоћи снаге и памети да се одупре злу, које га разједа споља и изнутра.

Хвала!